

Η Κρυμμένη Ιστορία του Σαράντα Εδάφιο - Αριθμός Δεκαοκτώ

Η Δεύτερη Ουαί — Μέρος Πέμπτο

Jeff Pippenger

2026-07-15

Το «κλειδί» που αντιπροσωπεύει τη μάχη της Νινευή στην Αποκάλυψη 9 εκπληρώθηκε με μια ιστορία που παρήγαγε σημείο καμπής, πράγμα που, βεβαίως, είναι αυτό που κάνει ένα κλειδί. Ο ισχυρισμός μου είναι ότι η μάχη της Νινευή δεν ήταν μόνον το ιστορικό κλειδί που σηματοδοτεί την άνοδο του Ισλάμ, αλλά ότι είναι επίσης και προφητικό κλειδί. Η προφητική δυναμική εκείνης της μάχης φέρνει όλες τις γραμμές των βασιλείων της βιβλικής προφητείας, όπως εκτίθενται στον Δανιήλ και στην Αποκάλυψη, σε ευθυγράμμιση με το ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ. Κάνοντας αυτό, επιτρέπει σε όλα εκείνα τα βασίλεια να καταθέσουν μαρτυρία για τους τελευταίους έξι στίχους του Δανιήλ 11, και, ακόμη σημαντικότερο, να αποσφραγίσουν την εξωτερική κρυμμένη ιστορία του εδαφίου 40.

Και θα σου δώσω τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών· και ό,τι αν δέσεις επάνω στη γη θα είναι δεμένο στους ουρανούς· και ό,τι αν λύσεις επάνω στη γη θα είναι λυμένο στους ουρανούς. Κατά Ματθαίον 16:19.

Η Απελευθέρωση και Άνοδος του Βασιλείου του Μωάμεθ

Η μάχη της Νινευή το 627 σηματοδότησε την αρχή των τελευταίων δέκα ετών της περσικής ισχύος, η οποία είχε ηττηθεί μέσω του στρατηγήματος της Ρώμης, συνοδευόμενου από την ομίχλη της θείας πρόνοιας. Σηματοδότησε το σημείο καμπής κατά το οποίο οι ισλαμικές ορδές του Μωάμεθ αρχίζουν να ανέρχονται. Η μάχη απομάκρυνε έναν περιορισμό που υπήρχε, έναν περιορισμό ο οποίος, θεωρητικώς, θα είχε παραμείνει, εάν η Ρώμη και η Περσία είχαν αμφοτέρως διατηρήσει τη δύναμή τους. Καμία από τις δύο δεν το έπραξε.

Συγκράτηση και Απελευθέρωση

Στην προφητική απεικόνιση του Ισλάμ, βρίσκουμε τον περιορισμό και την απελευθέρωση του Ισλάμ ήδη από την πρώτη παρουσίασή του στη Γραφή, καθώς η Σάρρα έπεισε τον Αβραάμ να περιορίσει την Άγαρ και τον Ισμαήλ.

Και η Σαράι είπε προς τον Άβραμ, Η αδικία μου ας είναι επί σε· εγώ έδωκα την δούλη μου εις τον κόλπον σου· και όταν είδε ότι συνέλαβε, κατεφρονήθη εις τους οφθαλμούς αυτής· ο Κύριος ας κρίνη μεταξύ εμού και σου. Και ο Άβραμ είπε προς την Σαράι, Ιδού, η δούλη σου είναι εις την χείρα σου· κάμε εις αυτήν όπως αρέσκει εις σε. Και όταν η Σαράι εφέρθη σκληρώς προς αυτήν, έφυγεν απ' έμπροσθεν αυτής. Γένεσις 16:5, 6.

Ακόμη και πριν από εκείνο το περιστατικό, ο λόγος για τον οποίο η Άγαρ εισάγεται στην προφητική αφήγηση είναι ότι ο Κύριος έχει «εμποδίσει» τη Σάρρα να αποκτήσει παιδί.

Η δε Σάρα, η γυνή του Άβραμ, δεν εγέννα εις αυτόν τέκνα· και είχε μίαν θεραπαινίδα, Αιγυπτίαν, της οποίας το όνομα ήτο Άγαρ. Και είπεν η Σάρα προς τον Άβραμ, Ιδού τώρα, ο Κύριος με εμπόδισε να γεννήσω· δέομαί σου, είσελθε προς την θεραπαινίδα μου· ίσως αποκτήσω τέκνα δι' αυτής. Και ο Άβραμ ήκουσε εις την φωνήν της Σάρας. Γένεσις 16:1, 2.

Το «κλειδί» της Αποκάλυψης εννέα που δόθηκε στον Μωάμεθ, και κατόπιν εκπληρώθηκε με τη μάχη της Νινευή, αντιπροσωπεύει την άρση του «περιορισμού» επί του Ισλάμ σε οποιοδήποτε δεδομένο σημείο της προφητικής ιστορίας.

«Οι άγγελοι συγκρατούν τους τέσσερις ανέμους, οι οποίοι παριστάνονται ως εξαγριωμένο άλογο που επιδιώκει να λυθεί και να ορμήσει επάνω στο πρόσωπο ολόκληρης της γης, φέροντας στον δρόμο του καταστροφή και θάνατο.» Manuscript Releases, τόμος 20, σ. 217.

Η «άνοδος και πτώση» του βασιλείου του Μωάμεθ παριστάνεται όχι τόσο ως άνοδος και πτώση, αλλά ως «λύση» και «περιορισμός». Όταν το Ισλάμ λύεται προφητικώς, αυτή η λύση έχει απεικονισθεί με τη μάχη της Νινευή.

Μόνον τα Ουαί

Από τις επτά σάλπιγγες, μόνον οι αλίμονο-σάλπιγγες του Ισλάμ εκτείνονται διαμέσου της ιστορίας ως μία συνεπής δύναμη από τον καιρό που πρωτοεισήχθησαν στην προφητική ιστορία έως τη λήξη της δοκιμασίας. Οι πρώτες τέσσερις σάλπιγγες, οι οποίες επήλθαν επί της δυτικής Ρώμης, αντιπροσώπευαν τον Οδόακρο, τον Γιζέριχο, τον Αττίλα τον Ούννο και τον Αλάριχο, τυποποιώντας έτσι τέσσερις προνοιακές δυνάμεις κρίσεως στις έσχατες ημέρες, αλλά το σύγχρονο αντίστοιχό τους δεν είναι άμεσος απόγονος εκείνων των τεσσάρων αρχαίων δυνάμεων. Δεν συμβαίνει το ίδιο με τις αλίμονο-σάλπιγγες. Από τη στιγμή που το Ισλάμ εισέρχεται στην ιστορία, συνεχίζει σε μία άμεση γραμμή απελευθερώσεως και συγκρατήσεως έως ότου απελευθερωθεί πλήρως κατά τη λήξη της δοκιμασίας. Στις αλίμονο-σάλπιγγες, το «κλειδί» της «απελευθερώσεως» επισημαίνεται από τη μάχη της Νινευή.

Νικομήδεια και 27 Ιουλίου 1299

Οι πρωτοπόροι προσδιόρισαν ορθώς την 27η Ιουλίου 1299 ως την έναρξη των εκατόν πενήντα ετών που έληξαν στις 27 Ιουλίου 1449, η οποία με τη σειρά της εγκαινίασε τα τριακόσια ενενήντα ένα έτη και δεκαπέντε ημέρες που ολοκληρώθηκαν στις 11 Αυγούστου 1840.

Στο προηγούμενο άρθρο προσδιορίσαμε την πολιορκία του 1333 έως 1337 που επιβλήθηκε στη Νικομήδεια από τον Σουλτάνο Ορχάν Γαζή (υιό του Οσμάν Α΄, ιδρυτή του Οθωμανικού Μπεηλικίου), όταν πολιορκήσε τη σημαντική βυζαντινή πόλη της Νικομηδείας. Η πολιορκία αυτή αποτελεί την κατάληξη του πολέμου εναντίον της Νικομηδείας, ο οποίος είχε αρχίσει με τον πατέρα του, τον Οσμάν. Τα εκατόν πενήντα έτη του ένατου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, εδάφιο 10, άρχισαν στις 27 Ιουλίου 1299, και, ως αρχή μιας προφητείας, πρέπει να σημειωθεί η ιστορία που συνδέεται με εκείνη την ημερομηνία ενάρξεως. Ο Οσμάν Α΄ (ιδρυτής της οθωμανικής δυναστείας) ήταν ο πατέρας του Σουλτάνου Ορχάν Γαζή, ο οποίος στις 27 Ιουλίου 1299 επέτυχε τη σημαντική πρώιμη νίκη κατά της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας στη Μάχη του Βαφέως, η οποία έλαβε χώρα στην περιοχή της Νικομηδείας, πλησίον της πόλεως της Νικομηδείας, μιας εξαιρετικά

σημαντικής πρωτεύουσας πόλεως στη ρωμαϊκή και πρώιμη βυζαντινή ιστορία.

Πατέρας και Υιός

Στις 27 Ιουλίου 1299, οι δυνάμεις του Οσμάν νίκησαν ένα βυζαντινό στράτευμα υπό την ηγεσία τοπικού διοικητή. Η μάχη θεωρείται μία από τις πρώτες μεγάλες ανεξάρτητες στρατιωτικές επιτυχίες του Οσμάν, αφού είχε αρχίσει να εδραιώνει την εξουσία του στη Βιθυνία (βόρειοδυτική Ανατολία). Αποτέλεσε σημαντικό βήμα στη μετάβαση από ένα μικρό τουρκικό μπεηλίκι (φυλετικό πριγκιπάτο) σε μια ανερχόμενη δύναμη που τελικά θα αμφισβητούσε και θα κατακτούσε τα βυζαντινά εδάφη. Η ημερομηνία εκείνη σηματοδοτεί την αρχή μιας περιόδου ανάπτυξης του Ισλάμ, η οποία οδήγησε τελικώς στην ίδρυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας κατά την Άλωση της Κωνσταντινουπόλεως το 1453. Ο Οσμάν χρησιμοποίησε πολεμιστές γαζήδες (μεθοριακούς επιδρομείς με ισλαμικό κίνητρο), και τότε άρχισε η διαμόρφωση των μεθοριακών πολεμιστών γαζήδων σε πιο οργανωμένο στρατό, ο οποίος αναπτύχθηκε προοδευτικά από τον Οσμάν και κατόπιν στον γιο του, τον Ορχάν. Μεταξύ άλλων σημαντικών στοιχείων της κληρονομιάς του Οσμάν είναι και το ότι επέτρεψε στο Ισλάμ να διατηρεί κτήσεις, σε αντίθεση με τον πολεμικό τρόπο των γαζήδων, των οποίων οι ανοργάνωτες τακτικές αιφνιδιαστικών επιδρομών και ταχείας αποχωρήσεως τους άφηναν μόνον τα λάφυρα των νικών τους, ποτέ όμως οποιοδήποτε έδαφος.

Στις 27 Ιουλίου 1299, ο Οσμάν άρχισε εκστρατεία στην περιοχή της Νικομήδειας, και τριάντα τέσσερα έτη αργότερα ο υιός του άρχισε τετραετή πολιορκία εναντίον της πρωτεύουσας πόλεως, της Νικομήδειας. Ο πατέρας στην αρχή και ο υιός στο τέλος. Ο πόλεμος αρχίζει εναντίον της περιοχής που παριστάνεται ως Νικομήδεια και τελειώνει με την άλωση της Νικομήδειας, της πρωτεύουσας πόλεως της περιοχής, της Νικομήδειας. Από το 1299 έως το 1337 μεσολαβεί περίοδος τριάντα οκτώ ετών, και προφητικώς ο αριθμός «τριάντα οκτώ» συμβολίζει μια έγερση.

Τώρα σηκωθείτε, είπα εγώ, και διαβείτε τον χείμαρρο Ζερέδ. Και διαβήκαμε τον χείμαρρο Ζερέδ. Και το διάστημα κατά το οποίο ήλθαμε από την Κάδης-βαρνή, έως ότου διαβήκαμε τον χείμαρρο Ζερέδ, ήταν τριάντα οκτώ έτη· έως ότου όλη η γενεά των ανδρών του πολέμου εξολοθρεύθηκε από το μέσον του στρατοπέδου, καθώς ο Κύριος τούς είχε ορκισθεί.
Δευτερονόμιο 2:13, 14.

Τα εκατόν πενήντα έτη από τις 27 Ιουλίου 1299 έως τις 27 Ιουλίου 1449 αντιπροσωπεύουν την περίοδο που οδήγησε στην εγκαθίδρυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, του δεύτερου ούαί της Αποκάλυψης, κεφάλαιο 9. Τα τριάντα οκτώ έτη της προοδευτικής κατάκτησης της Νικομήδειας άρχισαν με έναν πατέρα (Osman) και έληξαν με τον υιό του (Orphan). Η περίοδος αυτή απεικονίζει το πρώτο βήμα μιας προοδευτικής ανόδου από ένα φυλετικό πριγκιπάτο σε αυτοκρατορία.

Τα εκατόν πενήντα έτη από την 27η Ιουλίου 1299 έως την 27η Ιουλίου 1449 περιλαμβάνουν μία τετραετή πολιορκία, η οποία σηματοδοτεί το τέλος των τριάντα οκτώ ετών. Η έναρξη της κατάκτησης της Νικομήδειας έγινε από τον πατέρα, τον Οσμάν, και η ολοκλήρωσή της επιτεύχθηκε με μία τετραετή πολιορκία από το 1333 έως το 1337· πολιορκία που διεξήχθη από τον υιό του Οσμάν.

Όταν τα εκατόν πενήντα έτη έληξαν στις 27 Ιουλίου 1449, ο αυτοκράτορας των Βυζαντινών Κωνσταντίνος ο ενδέκατος, ή ο τελευταίος Κωνσταντίνος της ανατολικής Ρώμης, ζήτησε άδεια από τους Τούρκους για να ανέλθει στον θρόνο. Από την ημερομηνία εκείνη έως την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως μεσολάβησαν τέσσερα έτη. Τα τέσσερα εκείνα έτη έληξαν με την πολιορκία της Κωνσταντινουπόλεως, και ο Κωνσταντίνος ο τελευταίος απέθανε κατά την πολιορκία. Η άνοδος του Ισλάμ παριστάνεται από τα πρώτα τριάντα οκτώ έτη της προφητείας των εκατόν πενήντα ετών, η οποία κορυφώθηκε σε μια τετραετή πολιορκία. Όταν τα εκατόν πενήντα έτη έληξαν, το Ισλάμ είχε ανέλθει σε τέτοιο σημείο ώστε η ανατολική Ρώμη να ταπεινωθεί από τη δύναμη που τότε κατείχαν οι Τούρκοι. Από την ταπείνωση της 27ης Ιουλίου 1449, τέσσερα έτη οδήγησαν στην πτώση της ανατολικής Ρώμης, καθώς η Κωνσταντινούπολη εκκυριεύθη διά πολιορκίας. Το τέλος των πρώτων τριάντα οκτώ ετών σημειώνεται από πολιορκία, και η εγκαθίδρυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας σημειώνεται από πολιορκία.

38 και 40

Ο αριθμός τριάντα οκτώ ως σύμβολο, όπως εκτίθεται από τον Μωυσή στο Δευτερονόμιο, αντιπροσωπεύει τα τελευταία τριάντα οκτώ έτη της κρίσεως των σαράντα ετών περιπλανήσεως στην έρημο. Επομένως, ο αριθμός τριάντα οκτώ, ως σύμβολο, έχει σύνδεση με τον αριθμό σαράντα. Ο Οσμάν κατέλαβε την επικράτεια της Νικομήδειας στις 27 Ιουλίου 1299, και τριάντα οκτώ έτη αργότερα ο υιός του κατέλαβε την πρωτεύουσα πόλη της επικρατείας. Τόσο η επικράτεια όσο και η πρωτεύουσα πόλη ήταν η Νικομήδεια. Οι ιστορικοί προσδιορίζουν αυτή τη μάχη ως το πρώτο από «δύο» βήματα που προσδιορίζουν την ίδια την αρχή της ανόδου της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Το δεύτερο βήμα που προσδιορίζεται από την ιστορία είναι η μάχη της Νίκαιας το 1301. Εκεί ο πατέρας, ο Οσμάν, κατέλαβε την επικράτεια που ονομαζόταν Νίκαια, και το 1331, τριάντα έτη αργότερα, ο υιός του κατέλαβε την πρωτεύουσα πόλη, ονομαζόμενη Νίκαια, πρώην ρωμαϊκή πρωτεύουσα.

Σε σχέση με το 1299 και τη μάχη της Νικομήδειας, ως το πρώτο από δύο βήματα, το δεύτερο βήμα ήλθε δύο έτη αργότερα, το 1301. Το 1299 αποτελεί σύμβολο του τριάντα οκτώ, και δύο έτη αργότερα (σαράντα), η επικράτεια της Νίκαιας λαμβάνεται από τον πατέρα. Οι σχέσεις του τριάντα οκτώ και του σαράντα, κατά τις οποίες ο αρχαίος Ισραήλ εγέρθηκε για να καταλάβει τη γη της επαγγελίας, παριστάνονται στην 27η Ιουλίου 1299 και στο 1301. Εκείνα τα δύο πρώτα βήματα της ανόδου του Ισλάμ σημειώνονται από στρατιωτικές εκστρατείες που αρχίζουν με τον πατέρα να κατακτά την επικράτεια και με τον υιό να κατακτά στο τέλος την πρωτεύουσα της επικρατείας. Όταν οι δύο πρωτεύουσες έπεσαν, έπεσαν ύστερα από πολιορκία. Αμφότερες οι πρωτεύουσες υπήρξαν κάποτε πρωτεύουσες της ανατολικής Ρώμης.

Η 27η Ιουλίου 1299 και το 1301 φθάνουν στο συμπέρασμά τους στις 11 Αυγούστου 1840, το οποίο αντιπροσωπεύει την ιστορία του 1838, όταν ο Litch δημοσίευσε για πρώτη φορά την άποψή του και την πρόβλεψή του σχετικά με την προφητεία των τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών, η οποία επρόκειτο τελικώς να εκπληρωθεί στις 11 Αυγούστου 1840. Τα δύο βήματα της ανόδου των Μιλλεριτών ήταν τα έτη 1838 και 1840.

«Κατά το έτος 1840, μία ακόμη αξιοσημείωτη εκπλήρωση προφητείας προκάλεσε ευρύ ενδιαφέρον. Δύο έτη νωρίτερα, ο Ιωσίας Λιτς, ένας από τους επιφανέστερους κήρυκες της Δευτέρας Παρουσίας, δημοσίευσε μία ερμηνεία του κεφαλαίου 9 της Αποκαλύψεως, προλέγοντας την πτώση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του, αυτή η δύναμη επρόκειτο να ανατραπεί «το 1840 μ.Χ., κάποια στιγμή κατά τον μήνα Αύγουστο»· και μόλις λίγες ημέρες πριν από την εκπλήρωσή του έγραψε: «Εάν δεχθούμε ότι η πρώτη περίοδος, των 150 ετών, εκπληρώθηκε ακριβώς πριν ο Δεακόζης ανέλθει στον θρόνο με την άδεια των Τούρκων, και ότι τα 391 έτη και δεκαπέντε ημέρες άρχισαν με τη λήξη της πρώτης περιόδου, τότε αυτή θα λήξει την 11η Αυγούστου 1840, οπότε η οθωμανική εξουσία στην Κωνσταντινούπολη δύναται να αναμένεται ότι θα συντριβεί. Και αυτό, πιστεύω, θα διαπιστωθεί ότι είναι πράγματι η περίπτωση.»—Josiah Litch, in Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, August 1, 1840.»

«Ακριβώς κατά τον καθορισμένο χρόνο, η Τουρκία, μέσω των πρεσβευτών της, αποδέχθηκε την προστασία των συμμαχικών δυνάμεων της Ευρώπης, και έτσι έθεσε τον εαυτό της υπό τον έλεγχο χριστιανικών εθνών. Το γεγονός εκπλήρωσε ακριβώς την προφητεία. Όταν αυτό έγινε γνωστό, πλήθη πείσθηκαν για την ορθότητα των αρχών της προφητικής ερμηνείας που είχαν υιοθετήσει ο Μίλλερ και οι συνεργάτες του, και δόθηκε μία θαυμαστή ώθηση στο κίνημα της δευτέρας παρουσίας. Άνδρες μορφώσεως και κύρους ενώθηκαν με τον Μίλλερ, τόσο στο να κηρύττουν όσο και στο να δημοσιεύουν τις απόψεις του, και από το 1840 έως το 1844 το έργο επεκτάθηκε ταχέως.» The Great Controversy, 334, 335.

Η πρόβλεψη του Litch του '38 και το διορθωμένο όραμά του του '40 περιλαμβάνουν την τελική του δήλωση, την οποία κατέγραψε την 1η Αυγούστου, δέκα ημέρες πριν από τη διορθωμένη πρόβλεψη. Η εκπλήρωση της πρόβλεψης ήταν εκείνη που έπεισε τον κόσμο για την ορθή μεθοδολογία της βιβλικής προφητείας. Τα τριάντα οκτώ έτη που σημάδεψαν την ανάδυση του αρχαίου Ισραήλ περιλάμβαναν τα δύο έτη από τη διάβαση της Ερυθράς Θαλάσσης έως την πρώτη αποστασία στην Κάδης.

Επειδή πάντες εκείνοι οι άνδρες, οι οποίοι είδαν τη δόξα μου και τα θαύματά μου, τα οποία έπραξα στην Αίγυπτο και στην έρημο, και τώρα με πείραζαν αυτές τις δέκα φορές και δεν υπήκουσαν στη φωνή μου, βεβαίως δεν θα δουν τη γη, την οποία ορκίσθηκα προς τους πατέρες τους· ούτε κανείς από εκείνους που με παρόργισαν θα τη δει. Αριθμοί 14:22, 23.

Εκείνη η ανταρσία προσδιορίζεται ως η τελευταία από δέκα δοκιμασίες. Μια διετής περίοδος δοκιμασίας δέκα δοκιμασιών, προστεθειμένη στα τριάντα οκτώ έτη στην έρημο, προεικόνιζε τα έτη 1838 και 1840, και το 1840 περιείχε μια περίοδο δέκα ημερών.

Και τὸ σημεῖον ἐκκινήσεως τῆς ἀνόδου τοῦ Ἰσλάμ μετὰ τοῦ Ὀσμάν, τὴν 27ην Ἰουλίου 1299, ἀρχίζει μίαν περίοδον τριάκοντα ὀκτὼ ἐτῶν, ἣτις καταλήγει εἰς τετραετὴ πολιορκίαν ἐν 1337. Ἡ 27η Ἰουλίου 1299 ἦτο τὸ πρῶτον ἐκ δύο βημάτων, τὰ ὅποια οἱ ἱστορικοὶ ἀναγνωρίζουν ὡς τὸ σημεῖον ἐκκινήσεως τῆς ἀνόδου τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ τὸ δεύτερον βῆμα ἦτο τὸ 1301. Τὰ δύο βήματα τῶν μαχῶν τῆς Νικομηδείας καὶ τῆς Νικαίας ἐν 1299 καὶ 1301 προτυποῦν τὰ 1838 καὶ 1840. Ἡ ἀρχὴ τῆς προφητείας ἀπεικονίζει τὸ τέλος.

Η Νικομήδεια και η Νίκαια αμφότερες υπηρέτησαν προσωρινά ως πρωτεύουσες της ανατολικής Ρώμης κατά τις αντίστοιχες περιόδους της ιστορίας τους. Βεβαίως, η Κωνσταντινούπολη κατέστη τελικώς η ανατολική πρωτεύουσα από το 330 έως το 1453. Η Νικομήδεια και η Νίκαια προτυπώνουν την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως· όλες έπεσαν κατόπιν ισλαμικών πολιορκιών που σήμαναν την ολοκλήρωση μιας εκστρατείας κατά την οποία το Ισλάμ έθεσε αρχικώς υπό τον έλεγχό του την επικράτεια και εν συνεχεία κατέλαβε την πρωτεύουσα.

Η πρώτη τετραετής πολιορκία, από το 1333 έως το 1337, αντιπροσωπεύει τα τέσσερα έτη από το 1449 έως το 1453, όταν η προφητεία έληξε. Τριακόσια ενενήντα ένα έτη και δεκαπέντε ημέρες αργότερα, το Ισλάμ συγκρατείται, καθώς οι Μιλλερίτες «εγείρονται» υπό την προφητική δύναμη που αντιπροσωπεύεται στα χαρακτηριστικά «τριάντα οκτώ και σαράντα», όπως αυτά παριστάνονται στην άλφα ιστορία της ιστορίας της 27ης Ιουλίου 1299 και της 27ης Ιουλίου 1449. Η έγερση του Ισλάμ και η έγερση των εσχάτων ημερών αγγελιοφόρων του Θεού αντιπροσωπεύονται με ένα αριθμητικό σύμβολο, το οποίο συγκροτείται από την αριθμητική σχέση του 38 και του 40.

Στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, το Ισλάμ είναι το μήνυμα του ανατολικού ανέμου που εμφυσάται επάνω στα νεκρά ξηρά οστά, ώστε να σταθούν όρθια ως ισχυρό στράτευμα. Όταν φθάνει το μήνυμα του Ιεζεκιήλ, αρχίζει η έγερση, όπως συνέβη στη Μιλλεριτική ιστορία των ετών 1838 και 1840. Εκείνο το μήνυμα έφθασε την 11η Σεπτεμβρίου, και κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής εκείνα τα οστά στέκονται όρθια ως ισχυρό στράτευμα. Η έγερση του στρατού του Θεού ως θριαμβεύουσας εκκλησίας κατά τις έσχατες ημέρες τυποποιείται από το 1838 και το 1840. Η περίοδος από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής τυποποιήθηκε από το 1840 έως το 1844, αλλά επίσης τυποποιεί την περίοδο από την 31η Δεκεμβρίου 2023 έως τις πύρινες σφαίρες του Νάσβιλ.

Ανατολική Ρώμη

Από τη διαίρεση της αυτοκρατορίας από τον πρώτο Κωνσταντίνο (τον Μέγα) έως τον τελευταίο Κωνσταντίνο παριστάνεται η προφητική ιστορία της ανατολικής Ρώμης. Η προφητική περίοδος, επομένως, σημειώνεται από έναν προφητικό ή συμβολικό πατέρα και έναν υιό, όπως παριστάνεται από το όνομά τους, μολονότι δεν υπήρχε άμεση εξ αίματος καταγωγή μεταξύ του Μεγάλου Κωνσταντίνου και του ενδέκατου Κωνσταντίνου. Ο πρώτος και ο τελευταίος Κωνσταντίνος παριστάνονται επίσης προφητικά ως σύμβολα άλφα και ωμέγα, και ο πατέρας (άλφα) επέλεξε την Κωνσταντινούπολη ως πρωτεύουσα, ενώ ο υιός (ωμέγα) πέθανε κατά την πολιορκία, όταν η Κωνσταντινούπολη έπαψε να είναι η πρωτεύουσα. Η προφητική περίοδος της ανατολικής Ρώμης σημειώνεται από τον πρώτο και τον τελευταίο Κωνσταντίνο. Η περίοδος των 150 ετών που άρχισε στις 27 Ιουλίου 1299 περιλαμβάνει μία περίοδο 38 ετών και καταλήγει σε μία πολιορκία 40 ετών. Εκείνη η πολιορκία προτυποποιούσε το 1449 έως το 1453. Η εκστρατεία της Νικομήδειας άρχισε με την κατάκτηση μιας επικράτειας και τελείωσε με την κατάκτηση της πρωτεύουσας της επικράτειας. Όπως με τον πρώτο και τον τελευταίο Κωνσταντίνο, έτσι και η κατάκτηση της Νικομήδειας άρχισε με έναν πατέρα (τον πρώτο) και τελείωσε με έναν υιό (τον τελευταίο).

Τέσσερα χρόνια

Μία τετραετής πολιορκία στην αρχική περίοδο των εκατόν πενήντα ετών, η οποία οδήγησε στα τέσσερα έτη από την ταπείνωση του τελευταίου Κωνσταντίνου το 1449 έως το 1453, όταν η Κωνσταντινούπολη πολιορκήθηκε και έπεσε. Η χρονική προφητεία του δευτέρου ουαί, η οποία αντιπροσωπεύει τριακόσια ενενήντα ένα έτη και δεκαπέντε ημέρες, άρχισε στις 27 Ιουλίου 1449 και έληξε στις 11 Αυγούστου 1840. Η ημερομηνία εκείνη σηματοδοτεί την αρχή μιας τετραετούς περιόδου, την οποία η Αδελφή White ονόμασε ένδοξη εκδήλωση της δύναμης του Θεού.

«Ο άγγελος που ενώνεται στη διακήρυξη του μηνύματος του τρίτου αγγέλου πρόκειται να φωτίσει ολόκληρη τη γη με τη δόξα του. Εδώ προφητεύεται ένα έργο παγκόσμιας εμβέλειας και ασυνήθιστης ισχύος. Το Αντβεντιστικό κίνημα του 1840–44 υπήρξε ένδοξη εκδήλωση της δύναμης του Θεού· το μήνυμα του πρώτου αγγέλου μεταφέρθηκε σε κάθε ιεραποστολικό σταθμό του κόσμου, και σε μερικές χώρες υπήρξε το μεγαλύτερο θρησκευτικό ενδιαφέρον που έχει καταγραφεί σε οποιαδήποτε χώρα από τη Μεταρρύθμιση του δέκατου έκτου αιώνα· αλλά όλα αυτά πρόκειται να ξεπεραστούν από την ισχυρή κίνηση υπό την τελευταία προειδοποίηση του τρίτου αγγέλου.» The Great Controversy, 611.

Το Ισλάμ ανασχέθηκε στις 11 Αυγούστου 1840, και ακολούθησε μία τετραετής περίοδος, η οποία αντιστοιχεί τόσο με την έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά την Πεντηκοστή, όσο και με την κάθοδο του ισχυρού αγγέλου της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ, όταν τα «μεγάλα κτίρια» της Νέας Υόρκης επλήγησαν από το Ισλάμ του τρίτου ουαί στις 11/9. Η 11/9 σηματοδοτεί την έναρξη του καιρού της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η σφράγιση είναι μία χρονική περίοδος, και το τέλος της περιόδου της σφραγίσεως κατέχει τα χαρακτηριστικά της αρχής της περιόδου. Όταν ο Χριστός κατήλθε κατά την 11/9, προετύπωνε τον Μιχαήλ που καταβαίνει για να αναστήσει τους δύο μάρτυρες στις 31 Δεκεμβρίου 2023, όταν άρχισε η τελική περίοδος της σφραγίσεως.

Το κλειδί, το οποίο είναι η μάχη της Νινευή, αντιπροσωπεύει τις διάφορες εξαπολύσεις του Ισλάμ, οι οποίες θα κατέβαλλαν την ανατολική Ρώμη έως το 1453. Εντός των εκατόν πενήντα ετών των «πέντε μηνών» του στίχου δέκα, η αρχή καθώς και το τέλος περιλαμβάνουν μία τετραετή περίοδο. Αυτές οι δύο τετραετείς περίοδοι συνδέονται με την ολοκλήρωση των τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών, που σηματοδότησαν μία τετραετή περίοδο από το 1840 έως το 1844, όταν ο Χριστός θα φώτιζε «ολόκληρη τη γη με τη δόξα του». Το 1844, ο προφητικός χρόνος έπαψε να εφαρμόζεται, διότι ο χρόνος θα ήταν «πλέον ουχί».

Και ὤμοσε εἰς τὸν ζῶντα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ὅστις ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, ὅτι καιρὸς δὲν θέλει εἶσθαι πλέον. Ἀποκάλυψις 10:6.

1333 έως 1337, 1449 έως 1453, 1840 έως 1844

Αυτές οι τρεις γραμμές τετραετών περιόδων ευθυγραμμίζονται με τον καιρό της σφράγισης από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής, και επίσης ευθυγραμμίζονται με το φράκταλ από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής, το οποίο παριστάνεται από τις 31 Δεκεμβρίου 2023 έως ότου το Ισλάμ αφεθεί πάλι ελεύθερο να εξαπολύσει τις πύρινες σφαίρες του Nashville.

Το προφητικό φράκταλ από την 31η Δεκεμβρίου 2023 έως τις πύρινες σφαίρες του Nashville έχει προτυπωθεί από τρεις τετραετείς προφητικές περιόδους, οι οποίες όλες ευθυγραμμίζονται με τον χρόνο της σφραγίσεως από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής. Έτσι, τέσσερις μάρτυρες προσδιορίζουν την ιστορία από την 31η Δεκεμβρίου 2023 έως την επίθεση στο Nashville, και ήταν η μάχη της Νινευή που αποτελεί το «κλειδί» για καθεμία από αυτές τις μαρτυρίες. Τα 1333, 1449, 1840 και 11/9 ήταν όλα σημεία καμπής — «κλειδιά».

«Υπάρχουν διδάγματα που πρέπει να αντληθούν από την ιστορία του παρελθόντος· και η προσοχή στρέφεται σε αυτά, ώστε όλοι να κατανοήσουν ότι ο Θεός εργάζεται και τώρα κατά τις ίδιες αρχές σύμφωνα με τις οποίες πάντοτε εργάστηκε. Το χέρι Του διακρίνεται στο έργο Του και ανάμεσα στα έθνη τώρα, ακριβώς όπως συνέβαινε πάντοτε από τότε που το ευαγγέλιο κηρύχθηκε για πρώτη φορά στον Αδάμ, στην Εδέμ.

«Υπάρχουν περίοδοι που αποτελούν καμπές στην ιστορία των εθνών και της εκκλησίας. Κατά την πρόνοια του Θεού, όταν αυτές οι διάφορες κρίσεις φθάνουν, δίδεται το φως για εκείνον τον καιρό. Εάν γίνει δεκτό, ακολουθεί πνευματική πρόοδος· εάν απορριφθεί, επέρχονται πνευματική παρακμή και ναυάγιο. Ο Κύριος, μέσω του λόγου Του, έχει αποκαλύψει το επιθετικό έργο του ευαγγελίου όπως διεξήχθη στο παρελθόν και όπως θα διεξαχθεί στο μέλλον, έως και την τελική σύγκρουση, όταν σατανικές δυνάμεις θα πραγματοποιήσουν την τελευταία τους θαυμαστή κίνηση». Bible Echo, 26 Αυγούστου 1895.

Νικομήδεια

Αφού έγινε αυτοκράτορας το 284, το 293 ο Διοκλητιανός επέλεξε τη Νικομήδεια ως ανατολική πρωτεύουσα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, όταν διαίρεσε νομίμως την αυτοκρατορία σε Ανατολή και Δύση, εγκαθιδρύοντας το σύστημα της Τετραρχίας. Η Νικομήδεια υπηρέτησε ως η κύρια διοικητική και στρατιωτική πρωτεύουσα στην Ανατολή επί αρκετές δεκαετίες. Ο Μέγας Κωνσταντίνος τη χρησιμοποίησε ως βάση προτού αποφασίσει να οικοδομήσει τη νέα πρωτεύουσα στο γειτονικό Βυζάντιο (το οποίο μετονόμασε σε Κωνσταντινούπολη το 330). Ακόμη και αφού η Κωνσταντινούπολη έγινε η κύρια πρωτεύουσα, η Νικομήδεια παρέμεινε σημαντικό περιφερειακό κέντρο, στρατηγικώς τοποθετημένο στην ανατολική ακτή της Θάλασσας του Μαρμαρά. Επομένως, μολονότι δεν ήταν η μόνιμη πρωτεύουσα όπως η Ρώμη ή η Κωνσταντινούπολη, η Νικομήδεια ορίστηκε επισήμως ως η ανατολική πρωτεύουσα κατά μία καίρια μεταβατική περίοδο της ρωμαϊκής ιστορίας. Στην αρχή των εκατόν πενήντα ετών κατακτάται μία πρωτεύουσα της ανατολικής Ρώμης, και στο τέλος κατακτάται μία πρωτεύουσα της ανατολικής Ρώμης. Και οι δύο κατακτήσεις περιλάμβαναν πολιορκία.

Διοκλητιανός

Ο αυτοκράτορας Διοκλητιανός κατέστησε επισήμως τη Νικομήδεια ανατολική πρωτεύουσα της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας όταν εφάρμοσε το σύστημα της Τετραρχίας το 293. Το σύστημα της Τετραρχίας αποτελούνταν από μια δυτική και μια ανατολική διαίρεση της αυτοκρατορίας· τόσο η ανατολή όσο και η δύση είχαν έναν ανώτερο αυτοκράτορα (Augusti) και έναν κατώτερο αυτοκράτορα (Caesar), ώστε να συμπληρώνεται ο αριθμός τέσσερα, τον οποίο εκφράζει η λέξη «τετραρχία».

Άλφα και Ωμέγα

Ο Διοκλητιανός είναι το σύμβολο ωμέγα της εκκλησίας της Σμύρνης, και ο Νέρων είναι το σύμβολο άλφα. Ο Μέγας Κωνσταντίνος είναι το σύμβολο άλφα της εκκλησίας της Περγάμου, και ο Ιουστινιανός είναι το σύμβολο ωμέγα.

Η «νομική» διαίρεση της Ρώμης σε ανατολή και δύση (η οποία δεν διήρκεσε) πραγματοποιήθηκε από τον Διοκλητιανό, και η προφητική διαίρεση της Ρώμης σε ανατολή και δύση πραγματοποιήθηκε από τον Κωνσταντίνο. Κατά την ιστορία της δεύτερης συμβολικής εκκλησίας του διωγμού, που αντιπροσωπεύεται από τη Σμύρνα, η Ρώμη διαιρέθηκε νομικά σε ανατολή και δύση, και κατά την ιστορία της τρίτης συμβολικής εκκλησίας του συμβιβασμού, που αντιπροσωπεύεται από την Πέργαμο, η Ρώμη διαιρέθηκε προφητικά σε ανατολή και δύση. Το 293 ήταν το άλφα και το 330 ήταν το ωμέγα, και στις 11 Μαΐου 330, ο Μέγας Κωνσταντίνος αφιέρωσε την Κωνσταντινούπολη ως πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας.

Η νομική διαίρεση από τον Διοκλητιανό το 293 κατέρρευσε μέσω του εμφυλίου πολέμου που ακολούθησε έως το Διάταγμα των Μεδιολάνων το έτος 313, όταν ο Κωνσταντίνος της ανατολής και ο Λικίνιος της δύσης εξέδωσαν το Διάταγμα των Μεδιολάνων, νομιμοποιώντας τον Χριστιανισμό και τερματίζοντας ουσιαστικά την Τετραρχία — το σύστημα τεσσάρων συντονισμένων ηγεμόνων που κατέπεσε σε αγώνα μεταξύ δύο κύριων δυνάμεων (του Κωνσταντίνου στη Δύση και του Λικινίου στην Ανατολή). Η νομική διαίρεση, η οποία εγκαινίασε μια κατάρρευση, αντιπροσωπεύει μια εικοσαετή περίοδο από διαίρεση σε διαίρεση, και αμφότερες οι διαιρέσεις επέσπευσαν την κατάρρευση του συστήματος.

Η εκκλησία της Σμύρνης άρχισε με τον Νέρωνα το 64, όταν η μεγάλη πυρκαγιά της Ρώμης χρησιμοποιήθηκε από τον Νέρωνα για να διώξει τους Χριστιανούς, τους οποίους ο Νέρων κατηγορήσε ότι προκάλεσαν την πυρκαγιά. Ο Νέρων σηματοδοτεί την αρχή του διωγμού και προτυπώνει τον τελικό διωγμό των εσχάτων ημερών. Εκείνος ο τελικός διωγμός συνεχίζεται μέχρι το κλείσιμο της δοκιμασίας, όταν η παπική εξουσία φθάνει στο τέλος της, χωρίς να υπάρχει κανείς να τη βοηθήσει. Έτσι, η πρώτη περίοδος διωγμού άρχισε με το κάψιμο της Ρώμης και τελειώνει με το κάψιμο της Ρώμης.

Καὶ τὰ δέκα κέρατα, τὰ ὅποια εἶδες ἐπὶ τοῦ θηρίου, αὐτὰ θὰ μισήσουν τὴν πόρνην, καὶ θὰ τὴν καταστήσουν ἔρημον καὶ γυμνὴν, καὶ θὰ φάγουν τὰς σάρκας αὐτῆς, καὶ θὰ τὴν κατακάψουν ἐν πυρὶ. Αποκάλυψις 17:16.

Ἡ ἐκκλησία τῆς Σμύρνης ἤρξατο μετὸν Νέρωνα τὸ 64, ὅτε ἡ μεγάλη πυρκαϊὰ τῆς Ρώμης ἐχρησιμοποιήθη ἀπὸ τὸν Νέρωνα γιὰ νὰ διώξῃ τοὺς Χριστιανούς, τοὺς ὁποίους ὁ Νέρων κατηγορήσε ὅτι ἔθεσαν τὴν πυρκαϊά. Διακόσια πενήντα ἔτη ἀργότερα ἔληξε τὸ 313 μετὸ Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων. Τὸ «διάταγμα» εἶναι τὸ τέλος μιᾶς εἰκοσαετοῦς περιόδου ποὺ ἄρχισε μετὶ τὴ νομικὴ διαίρεση τοῦ Διοκλητιανοῦ, καὶ ἦταν ἐπίσης τὸ τέλος τῶν διακοσίων πενήντα ἐτῶν τῆς Σμύρνης, τὰ ὅποια ἄρχισαν μετὸν Νέρωνα. Τὰ διακόσια πενήντα ἔτη τοῦ διωγμοῦ, τὰ ὅποια ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Σμύρνης καὶ τὸν Νέρωνα, περιελάμβαναν τὰ δέκα ἔτη τοῦ σφοδροτέρου διωγμοῦ, ὁ ὁποῖος προεκλήθη ἀπὸ τὸν Διοκλητιανό. Αὐτὰ τὰ δέκα ἔτη τοῦ διωγμοῦ ἦταν τὸ τελευταῖο ἥμισυ εἴκοσι ἐτῶν τοῦ Διοκλητιανοῦ, ποὺ ἄρχισαν μετὶ τὴ νομικὴ

διαίρεση της αυτοκρατορίας τὸ 293. Ἀπὸ τὴ νομικὴ διαίρεση τῆς αυτοκρατορίας εἰς ἀνατολὴν καὶ δύσιν ἀπὸ τὸν Διοκλητιανὸ τὸ 293 ἄρχισε μιὰ εἰκοσαετῆς περίοδος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖτο ἀπὸ δύο δεκαετεῖς περιόδους.

Ο Διοκλητιανὸς διαίρεσε νομίμως τὴν αυτοκρατορία σε ἀνατολή καὶ δύση, προτυπώνοντας ἐτσί τὴν προφητικὴ διαίρεση που πραγματοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο. Ἡ διαίρεση τοῦ Διοκλητιανοῦ ἦταν σε ἀνατολή καὶ δύση, ἀλλὰ αποτελοῦνταν ἀπὸ δύο ηγεμόνες στὴν ἀνατολή καὶ δύο ηγεμόνες στὴ δύση. Ἐναν πρωτεύοντα καὶ ἓναν δευτερεύοντα ηγεμόνα γιὰ κάθε περιοχὴ. Στις 23 Φεβρουαρίου 303, ὁ Διοκλητιανὸς ἐξέδωσε τὸ πρῶτο ἀπὸ πολλὰ «διατάγματα» κατὰ τῶν Χριστιανῶν, σηματοδοτώντας τὴν ἐναρξὴ τοῦ Μεγάλου Διωγμοῦ (ὁ ὁποῖος ἀποκαλεῖται ἐπίσης Διοκλητιανὸς Διωγμός), τοῦ σφοδρότερου καὶ ἐκτενέστερου διωγμοῦ τῶν Χριστιανῶν στὴ Ρωμαϊκὴ Αυτοκρατορία.

Καὶ πρὸς τὸν ἄγγελο τῆς ἐκκλησίας τῆς Σμύρνης γράψε· Τάδε λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἐσχάτος, ὁ ὁποῖος ἐγένε νεκρὸς καὶ ἐξῆσε· Γνωρίζω τὰ ἔργα σου, καὶ τὴ θλίψη, καὶ τὴ φτώχεια, (ἀλλὰ εἶσαι πλούσιος) καὶ γνωρίζω τὴ βλασφημία ἐκείνων που λέγουν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖοι, καὶ δὲν εἶναι, ἀλλὰ εἶναι συναγωγὴ τοῦ Σατανᾶ. Μὴ φοβηθεῖς τίποτε ἀπὸ ὅσα πρόκειται νὰ πάθεις· ἰδοὺ, ὁ διάβολος μέλλει νὰ ρίξει μερικοὺς ἀπὸ σὰς στὴ φυλακὴ, γιὰ νὰ δοκιμασθεῖτε· καὶ θὰ ἔχετε θλίψη δέκα ἡμερῶν· γίνου πιστὸς μέχρι θανάτου, καὶ θὰ σου δώσω τὸν στέφανο τῆς ζωῆς. Ὅποιος ἔχει αὐτὴ, αὐτὸς ἀκούσει τι λέγει τὸ Πνεῦμα πρὸς τὰς ἐκκλησίες· Αὐτὸς που νικά δὲν θὰ ἀδικηθεῖ ἀπὸ τὸν δεύτερο θάνατο. Ἀποκάλυψις 2:8–10.

Ο Μεγάλος Διωγμός συνεχίσθηκε ὑπὸ τοὺς διαδόχους τοῦ Διοκλητιανοῦ (ιδιαίτερα τὸν Γαλέριο) ἕως τὸ 313, ὅταν ἐλῆξε με τὸ Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων. Ο Νέρων εἶναι τὸ ἄλφα-σύμβολο τοῦ διωγμοῦ που προεικόνιζε τὸν Διοκλητιανὸ ὡς τὸν ὠμέγα διωγμὸ τῆς προφητικῆς περιόδου που ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τῆς Σμύρνης. Ο διωγμός κατέληξε σε ἓναν πολιτικὸ γάμο καὶ σε μιὰ συνθήκη μεταξύ τοῦ Κωνσταντίνου τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ Λικινίου τῆς Δύσεως. Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 313, ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Λικίνιος συναντήθηκαν στὰ Μεδιόλανα καὶ ἐξέδωσαν τὸ Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων, τὸ ὁποῖο παραχώρησε θρησκευτικὴ ἀνοχὴ στοὺς Χριστιανούς (καὶ σε ἄλλους) σε ὁλόκληρὴ τὴν αυτοκρατορία. Γιὰ νὰ ἐνισχύσει τὴν πολιτικὴ τους συμμαχία, ὁ Λικίνιος νυμφεύθηκε τὴν Κωνσταντία (ετεροθαλὴ ἀδελφὴ τοῦ Κωνσταντίνου) κατὰ τὴ διάρκειά ἢ περὶ τὴν ἐν λόγω συνάντησιν. Ο γάμος αὐτός ἦταν μιὰ κλασικὴ ρωμαϊκὴ πολιτικὴ συμμαχία—ἐπικυρώνοντας τὴ συμφωνία μεταξύ τῶν δύο αυτοκρατόρων καὶ συμβάλλοντας στὴν προσωρινὴ σταθεροποίησιν τῆς αυτοκρατορίας ἔπειτα ἀπὸ ἐτὶ ἐμφυλίου πολέμου. Ἡ συμμαχία δὲν διήρκεσε πολὺ. Ο Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Λικίνιος ἀργότερα πολέμησαν ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, καὶ ὁ Κωνσταντῖνος νίκησε τὸν Λικίνιο τὸ 324, καθιστάμενος ὁ μόνος ηγεμόν.

Ἀπὸ τὸν Νέρωνα ἕως τὸν Κωνσταντῖνο ἐκπληρώθηκε ἡ προφητικὴ περίοδος τῆς Σμύρνης τῶν διακοσίων πενήντα ἐτῶν, καὶ τὸ 313 ἄρχισε ἡ ἐκκλησία τῆς Περγάμου, ἡ ἐκκλησία τοῦ συμβιβασμοῦ, καταλήγοντας με τὴν ἐκκλησία τῶν Θυατείρων τὸ 538. Τα διακόσια πενήντα ἐτὶ τῆς Σμύρνης ἀντιπροσώπευαν μιὰ περίοδο διωγμοῦ, καὶ στὸ τέλος τῆς συνολικῆς αὐτῆς περιόδου ὁ διωγμός τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐκπλήρωσε τὰς «δέκα ἡμέρας» τῆς Ἀποκαλύψεως (δέκα ἐτὶ), ὅπου ἡ σφοδρότερη περίοδος διωγμοῦ ἀντιπροσωπεύει ἓνα φράκταλ τῆς συνολικῆς περιόδου. Τα δέκα ἐκεῖνα ἐτὶ εἶναι ἓνα φράκταλ τῶν διακοσίων πενήντα ἐτῶν. Τα δέκα ἐκεῖνα ἐτὶ ἀντιπροσωπεύουν

το ωμέγα του διωγμού του Νέρωνα, και κατά την ολοκλήρωσή τους το ωμέγα της διαίρεσης της αυτοκρατορίας σε ανατολή και δύση.

Γάμος και Διαζύγιο

Η Σμύρνη άρχισε με την πυρπόληση της Ρώμης το 64 και έληξε διακόσια πενήντα χρόνια αργότερα, το 313, με το Διάταγμα των Μεδιολάνων και τον πολιτικό γάμο Ανατολής και Δύσεως. Το δεκαετές φράκταλ του διωγμού άρχισε το 303 και έληξε το 313 με το Διάταγμα των Μεδιολάνων και τον πολιτικό γάμο Ανατολής και Δύσεως. Τα είκοσι έτη που άρχισαν με τον νομικό διαχωρισμό Ανατολής και Δύσεως το 293 από τον Διοκλητιανό έληξαν το 313 με τον πολιτικό γάμο Ανατολής και Δύσεως. Η συνθήκη γάμου του 313 μεταξύ Ανατολής και Δύσεως έληξε με το διαζύγιο του 324, όταν ο Κωνσταντίνος νίκησε τον Λικίνιο της Δύσεως και έγινε μόνος κυρίαρχος της Ρώμης. Το προφητικό διαζύγιο του 324 ήλθε τρία χρόνια μετά τον πρώτο νόμο περί Κυριακής, το 321.

Τα δεκαεπτά έτη από το 313 έως το 330 προσδιορίζουν έναν πολιτικό γάμο, και το τέλος του διωγμού που αντιπροσωπεύεται από τη Σμύρνη και τον Νέρωνα, καθώς και την αρχή της εκκλησίας του συμβιβασμού που αντιπροσωπεύεται από την Πέργαμο. Η αρχή της Περγάμου το 313, κατά τον γάμο, ακολουθήθηκε από την αρχή του διωγμού που άρχισε με τον πρώτο νόμο της Κυριακής το 321. Αυτό ακολουθήθηκε από το προφητικό διαζύγιο του 324, το οποίο έφερε ανατολή και δύση σε μία αυτοκρατορία υπό τον Κωνσταντίνο. Έξι έτη αργότερα, το 330, η διαίρεση σε ανατολή και δύση επαναλήφθηκε προφητικώς. Τα δεκαεπτά έτη αντιπροσωπεύουν την περίοδο άλφα της εκκλησίας της Περγάμου, η οποία θα συνεχιζόταν έως ότου η εκκλησία των Θυατείρων εμφανισθεί στην προφητική ιστορία το 538. Εκείνη η περίοδος άλφα θα αντιπροσώπευε μία ιστορία ωμέγα στο τέλος της περιόδου από το 330 έως το 538. Η ιστορία ωμέγα της Περγάμου αντιπροσωπεύει την περίοδο των ετών 496, 508 και 533.

Δεκαεπτά Χρόνια

Ο Πτολεμαῖος τῆς μάχης τῆς Ῥαφίας ἐβασίλευσεν «δεκαεπτὰ ἔτη», καὶ μεσολάβησαν «δεκαεπτὰ ἔτη» μεταξύ τῆς μάχης τῆς Ῥαφίας καὶ τῆς μάχης τοῦ Πανίου. Αὐτὰ τὰ δεκαεπτὰ ἔτη συμβολικῶς ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ δεκαεπτὰ ἔτη ἀπὸ τοῦ 313 ἕως τοῦ 330. Τὰ διακόσια πενήντα ἔτη τῆς Σμύρνης τοῦ Νέρωνος ὁδήγησαν στὰ πρῶτα δεκαεπτὰ ἔτη τῆς ἐκκλησίας τῆς Περγάμου, καὶ συνδέονται μὲ τὰ διακόσια πενήντα ἔτη ποὺ ἤρχισαν μὲ τὸ τρίτο διάταγμα τὸ 457 π.Χ., τὸ σημεῖο ἐκκινήσεως τῶν 2300 ἐτῶν τοῦ Δανιὴλ ἡ´ 14, καὶ τὸ θεμέλιο καὶ κεντρικὸ στυλο τοῦ Ἀντβεντισμοῦ. Οἱ δύο μάρτυρες τῶν διακοσίων πενήντα ἐτῶν ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ διακόσια πενήντα ἔτη τῆς ἑκτῆς βασιλείας τῆς βιβλικῆς προφητείας, ἡ ὁποία ἤρχισε τὸ 1776 καὶ λήγει ἐφέτος, τὸ 2026.

Οἱ πρωτοπόροι τοῦ Ἀντβεντισμοῦ δὲν εἶδαν οὔτε κατανόησαν τὰ δεκαεπτὰ ἔτη ἀπὸ το 313 ἕως το 330, διότι το 1844 δὲν κατανοοῦσαν ἀκόμη οὔτε τὸ ζήτημα τοῦ Σαββάτου τῆς ἐβδόμης ἡμέρας οὔτε τὴν ἡμέρα τοῦ ἡλίου. Αναγνώρισαν, ὅμως, τὰ εκατὸν πενήντα ἔτη τοῦ δέκατου εδαφίου τοῦ ἑνατοῦ κεφαλαίου τῆς Ἀποκάλυψης, καὶ αὐτὸ ἐγένετο τὸ σημεῖο ἐκκινήσεως μιᾶς περιόδου ποὺ ὁδήγησε στα τριακόσια ενενήντα ἑνὰ ἔτη καὶ δεκαπέντε ἡμέρες, τὰ ὁποία ἐλήξαν στὶς 11

Αυγούστου 1840. Η κατανόηση εκείνη παρήγαγε μια ισχυρή «εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού».

Οι πρωτοπόροι δεν αναγνώρισαν μια δεύτερη περίοδο εκατόν πενήντα ετών στην Αποκάλυψη εννέα. Η θεμελιώδης κατανόησή τους αποτελεί την πλατφόρμα επάνω στην οποία οικοδομείται το «νέο φως» της Αποκαλύψεως εννέα. Το φως αυτό ανοίγεται από το «κλειδί» της μάχης της Νινευή. Το «κλειδί» αυτό επιτρέπει σ' έναν σπουδαστή της προφητείας να αναγνωρίσει όλα τα βασίλεια της βιβλικής προφητείας που παριστάνονται στον Δανιήλ και στην Αποκάλυψη. Τη Βαβυλώνα, τη Μηδοπερσία, την Ελλάδα, τις Σελευκιδική και Πτολεμαϊκή αυτοκρατορίες, το βασίλειο του Μωάμεθ, και, ακόμη σημαντικότερο, μεγεθύνει τη ρωμαϊκή αυτοκρατορία με το να προσδιορίζει την άνοδο και την πτώση όχι μόνον της Ρώμης, αλλά και των βασιλείων της ανατολικής και της δυτικής Ρώμης, καθώς και των Ηνωμένων Πολιτειών (του ψευδοπροφήτη), του παπισμού (του θηρίου) και των Ηνωμένων Εθνών (του δράκοντος). Όλες οι άνοδοι και οι πτώσεις αυτών των βασιλείων μαρτυρούν για τις κινήσεις του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη, οι οποίες τελικώς οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα. Η κίνηση αυτή παριστάνεται μέσα στα τελευταία έξι εδάφια του Δανιήλ ένδεκα, και η αρχή αυτής της κινήσεως παριστάνεται στην κεκρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα.

Η μάχη της Νινευή παρέχει το προφητικό σημείο αναφοράς για την ευθυγράμμιση των μαρτυριών της αυτοκρατορίας της Ρώμης, των βασιλείων της ανατολικής και της δυτικής Ρώμης, και της παπικής Ρώμης, μέσα στην ακολουθία των γεγονότων του έσχατου καιρού. Έτσι, η μάχη της Νινευή είναι το κλειδί που απεικονίζει πλήρως τις διάφορες προφητικές μαρτυρίες της Ρώμης, και σύμφωνα με το εδάφιο δεκατέσσερα του Δανιήλ ένδεκα, είναι η Ρώμη εκείνη που καθιστά σταθερή την όραση. Το κλειδί που συνενώνει αυτές τις γραμμές είναι η μάχη της Νινευή.

Θα αρχίσουμε να συνθέτουμε τα προηγούμενα πέντε άρθρα που πραγματεύονται τα ούαί της Αποκαλύψεως 9 στο επόμενο άρθρο μας.